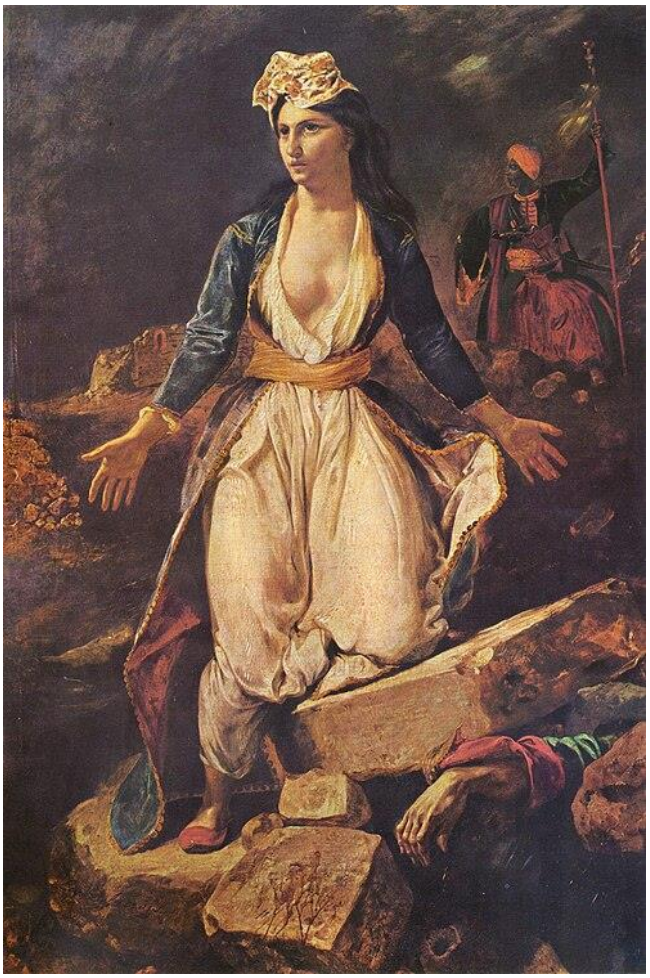
Η Κορύφωση του Ελληνικού Δράματος

«Αχ, πατρίδα μου, δεν θα σ' αφήσουν ζωντανή, ότι αυτήνοι σε κυβερνούν κι' άλλοι τοιούτοι, κι' απ' αυτούς κρέμεσαι. Η ψυχή τους ολουνών είναι η ίδια· δόλον θυσιάζουν δια εσένα πλήθος, κι' αρετή και πατριωτισμόν τελείως. Και κιντυνεύεις· μ' αυτά δεν θα πας ομπρός».
Μακρυγιάννης, Απομνημονεύματα, τ. Α', σελ. 154.

«Η Ελλάδα στα ερείπια του Μεσολογγίου». Πίνακας του Ευγενίου Ντελακρουά.

«Δύο αιώνες αγώνων και θυσιών για ελευθερία, κοινωνική δικαιοσύνη, αλληλεγγύη. Και ιδού οι λαοί πάλι μπροστά στο χάος.
Η επιστήμη και η οικονομική ανάπτυξη «μεγαλουργούν», η ηθική και ο πολιτισμός ενταφιάζονται… Στη ζούγκλα της «πανελεύθερης αγοράς», του εξοντωτικού ανταγωνισμού, θεότητα είναι το χρήμα. Και υπέρτατες αξίες η ατομική επιτυχία, ο πλουτισμός και η ανάδειξη με τις πιο επαίσχυντες μεθόδους. Με τη βία, την απάτη την ατιμία…

Στις κοινωνίες του Βορρά αποσύνθεση, οι λαοί του Νότου αργοπεθαίνουν. Και οι υπερεθνικοί οικονομικοί κολοσσοί προετοιμάζονται για την παγκόσμια κυριαρχία.. υποτάσσοντας τις διεφθαρμένες κυβερνήσεις με την εξαγορά και τους εκβιασμούς

και υποδουλώνοντας την κοινωνία με τα ιδιόκτητα ηλεκτρονικά μέσα «ενημέρωσης» και «ψυχαγωγίας». Το σύστημα είναι φαύλο, οι δυτικές δημοκρατίες «ψευδοδημοκρατίες», η πολιτική εξουσία διεφθαρμένη, οι θεσμοί απατηλό σκηνικό, οι εκλογές παρωδία, το κοινοβούλιο όργανο αντιλαϊκών συμφερόντων, οι πολιτικοί ανενδοίαστη συντεχνία, τα κόμματα κερδοσκοπικές επιχειρήσεις. Η διαφθορά δεν αποτελεί περιστασιακό φαινόμενο, δεν αφορά μερικά άτομα διαβρωμένα, δεν πρόκειται για τυχαίες και απροσδόκητες ρωγμές που θα κλείσουν, για μια ιάσιμη λοίμωξη. Είναι διαχρονικό φαινόμενο, συμφυές με την άσκηση της εξουσίας, το κυριότερο χαρακτηριστικό της. Ταυτίζεται με την πολιτική και τους πολιτικούς, είναι η ψυχή και το οξυγόνο του συστήματος.

Χωρίς την αναστήλωση της δημοκρατίας, χωρίς δηλαδή τη συμμετοχή των πολιτών στη διαχείριση των κοινών, χωρίς τον άμεσο και με διαφάνεια έλεγχο των κυβερνώντων και τη λογοδοσία των αξιωματούχων, **η εξαχρειωμένη εξουσία θα γίνει πειθήνιο ενεργούμενο των οικονομικών συγκροτημάτων – είναι ήδη εξαρτημένη από τους χρηματοδότες της – θα παραδώσει ολόκληρη την κρατική περιουσία για εκμετάλλευση σε εγχώριους και ξένους κεφαλαιούχους, κι' ακόμα την Παιδεία, την Υγεία, την Πρόνοια…θα απωθήσει τους εργαζόμενους στο περιθώριο….».** (1)

Πέρασαν κιόλας 18 χρόνια από τότε που ο ασυμβίβαστος και θαρραλέος μαχητής **Κυριάκος Σιμόπουλος**, στο βιβλίο του «**Η Διαφθορά της Εξουσίας**», αποτύπωσε κρυστάλλινα τη «*λέπρα της πολιτικής διαφθοράς με την καταρράκωση των θεσμών και ηθικών αξιών της ελληνικής κοινωνίας*».

Αλήθεια, πόσο επίκαιρα αντηχούν σήμερα τα λόγια του !

Τότε, ποιος έδωσε σημασία στις καίριες επισημάνσεις του;

Σήμερα, ποιος ανατρέχει στο έργο του και ποιος αντλεί διδάγματα για την κατάντια μας;

Η προσφορά του Κυριάκου Σιμόπουλου στον Ελληνισμό –με το τεράστιο συγγραφικό έργο που φθάνει τους 20 τόμους και ξεπερνά τις 10.300 σελίδες- είναι ανεκτίμητη. Αυτή όμως δεν αναγνωρίσθηκε ποτέ από την Ελληνική Πολιτεία ή από τους κατεστημένους «πνευματικούς» φορείς του τόπου μας. Άλλωστε, ποιος θα περίμενε διαφορετική συμπεριφορά;

Στην κηδεία του, πέντε συγγενείς και τρεις φίλοι…

Ούτε ένα πνευματικό μνημόσυνο…

Η τραγική μοίρα όλων των αληθινά πνευματικών ανθρώπων.

Αυτά, ως απαραίτητη Εισαγωγή στο κυρίως θέμα.

Σήμερα, βιώνουμε την κορύφωση του ελληνικού δράματος, σε τρεις πράξεις…. Με σεναριογράφο και σκηνοθέτη τον Μεγάλο Σχεδιασμό.

Πράξη 1η.
Η αλλοτρίωση της γλώσσας.

Υπήρξε η πρώτη φάση ενός ευρύτερα υπονομευτικού σχεδίου διάβρωσης της ελληνικότητας. Επήλθε «ανεπαισθήτως», μετά από συστηματική μαζική πλύση εγκεφάλων. Εδώ και 130 χρόνια, τα μεγαλύτερα ανοσιουργήματα σε βάρος της γλώσσας- με αποκορύφωση την πραξικοπηματική επιβολή του μονοτονικού- παρουσιάζονταν ως προοδευτικά επιτεύγματα και κατακτήσεις του λαού. Κανείς δεν συνειδητοποίησε ότι η εξουσία έχει συμφέρον να διαφθείρει την γλώσσα επειδή ακριβώς τα μέσα που χρησιμοποιεί για τη συντήρηση της επιρροής της είναι ο δόλος, η ψευδολογία και η απάτη.

Δεν πρέπει να λησμονούμε ότι η γλώσσα, όργανο έκφρασης νοημάτων, μπορεί, όταν ελέγχεται από μεγάλα οικονομικά συμφέροντα, να εξελιχθεί σε όργανο εξουσίας. Έτσι, η μεθοδευμένη αλλοίωση των εννοιών νοθεύει το νόημα των λέξεων, συσκοτίζει την κρίση προκαλώντας σκόπιμη σύγχυση. Καμμιά πλέον επαφή με τα γλωσσικά αρχέτυπα, ακατάληπτοι ο Ανδρέας Κάλβος, ο Εμμανουήλ Ροΐδης, ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, ο Κωνσταντίνος Καβάφης, ο Οδυσσέας Ελύτης…

Και αυτό είναι φυσικό, διότι ο άνθρωπος, κατ᾽ εντολή του Σχεδιασμού, μετατράπηκε σε ενεργούμενο, αλλοτριωμένο άτομο, πλήρως αποκομμένο από όλα τα μεγάλα δημιουργήματα του πνεύματος –χωρίς καν να τα έχει γνωρίσει ! Στηρίζεται στην αυταπάτη μιας πνευματικής αυτάρκειας που θεωρεί ότι την έχει κατακτήσει, και μοιραία υποτάσσεται στους φαύλους εξουσιαστές.

Πράξη 2η.
Η διάλυση της Παιδείας και η απαξίωση της Εκπαίδευσης.

«Ἐν ἀμουσίᾳ καὶ ἀμαθείᾳ ζῆν», Κλαύδιος Αιλιανός (175 – 235 μ.Χ.), Varia Historia (Ποικίλη Ιστορία).

Επιδίωξη της εξουσίας είναι να κρατήσει το λαό απαίδευτο, ακαλλιέργητο και αγροίκο.

Οι αλλεπάλληλες εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις που σκηνοθέτησε ο Μεγάλος Σχεδιασμός, με ηθοποιούς «ρηξικέλευθους, προοδευτικούς» - ιδού η μεθοδευμένη αλλοίωση των εννοιών- παιδαγωγούς, τους εκάστοτε Υπουργούς Παιδείας και κομπάρσους τους δύσμοιρους εκπαιδευτικούς αποσκοπούσαν στην εδραίωση της διεφθαρμένης

εξουσίας. Το σχολείο μετατράπηκε σε μια γραφειοκρατική λειτουργία, με δημοσιοϋπαλληλικής νοοτροπίας δασκάλους και καθηγητές, θύματα και αυτοί των αλλοπρόσαλλων καιρών.

Η παιδεία που παρέχει το σχολείο κατευθύνεται από τις σάπιες αρχές της επαγγελματικής ανέλιξης, του χρήματος, του ανταγωνισμού και της ατομικής επιτυχίας (διάβαζε δυστυχίας). Αυτή ακριβώς η παιδεία χαλυβδώνει το καθεστώς που θεοποιεί το αθέμιτο κέρδος και την αχαλίνωτη κατανάλωση και επιτρέπει στους οικονομικά ισχυρούς να θησαυρίζουν αφήνοντας ψίχουλα στον ζητιάνο λαό.

«Αυτό που φτιάξαμε είναι μια νεολαία χωρίς μνήμη, γεννημένη από το μηδέν. Εφηύραμε την πολιτισμικά αυθύπαρκτη γενιά. Υπάρχει μια λέξη που εκφράζει αυτό ακριβώς, αν δεν την πάρουμε με την υποτιμητική της σημασία αλλά με την καθαρά περιγραφική, η λέξη <βαρβαρότητα>… Βάρβαρος είναι αυτός που δεν εντάσσεται –ούτε με την προσχώρηση ούτε με την αντίδρασή του- στον πολιτισμό, δηλαδή στη συνέχεια αυτού που δημιούργησαν όσοι προηγήθηκαν. Είναι ανιστορικός, εκτός γενιάς.

Δεν αποτελεί καρπό της ύπαρξης των πατέρων του, είναι μετεωρίτης… Βρίσκεται στο hic et nunc, στο εδώ και τώρα, στο μονίμως επαναλαμβανόμενο παρόν, νομάδας τού χρόνου σε ένα άχρονο πεπρωμένο». (2)

Πράξη 3η και τελειωτική.

Η οικονομική χρεοκοπία. Ο διασυρμός της χώρας μας.

Η χαριστική βολή.

Οι προβολείς στην σκηνή χαμηλώνουν. Η αυλαία κλείνει. Οι ηθοποιοί αποσύρονται αθόρυβα… Μια παγερή σιωπή απλώνεται στους θεατές της πλατείας. Προσπαθεί έντρομος ο ένας να κοιτάξει στο πρόσωπο τον άλλο, αλλά μάταια -δεν διακρίνονται όψεις παρά μόνο μάσκες. Έξαφνα, ένας τρομερός κρότος ακούγεται και μια φοβερή λάμψη τυφλώνει όλους. Αίφνης, το οικοδόμημα του θεάτρου κλονίζεται συθέμελα και μια καταπακτή ανοίγει με έναν φρικιαστικό πάταγο καταποντίζοντας τους πάντες.

Το απόλυτο κενό…

Επιμύθιο

Όμως, ας μη χάνουμε την αισιοδοξία μας ! Ας θεωρήσουμε ότι ήταν μια άθλια θεατρική παράσταση, ένα εφιαλτικό όνειρο.

Έχουμε ακόμη τη δύναμη να ξαναβρούμε το απωλεσθέν πρόσωπό μας. Με πίστη καί θέληση, αλλά προπαντός με καλή και άδολη προαίρεση να παραδεχθούμε την πλάνη μας. «*Ή όλοι ή κανείς*», όπως είπε και Μπρέχτ.

(1). Σιμόπουλος Κυριάκος. Η Διαφθορά της Εξουσίας. Αθήνα 1992.
(2). Natacha Polony. Τὰ χαμένα παιδιά μας. Μικρὴ μελέτη γιὰ τὸ χάσμα τῶν γενεῶν. Μετάφραση: Ξένια Σκούρα. Επιμέλεια: Δήμητρα Τουλάτου. Πρόλογος; Σταῦρος Ζουμπουλάκης. Ἐκδόσεις ΠΟΛΙΣ, Αθήνα 2006, σελ. 50.

Αντώνης Χ. Λαμπίδης
17 Φεβρουαρίου 2010